

Naslov originala:

Claudia Grey

A MILLION WORLDS WITH YOU

Copyright © 2016 by Amy Vincent

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Maja Radivojević

LEKTURA I KOREKTURA:

Marija Samardžić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KLAUDIJA GREJ

MILION
SVETOVA
S TOBOM

NE MOGU DA DIŠEM. NE MOGU DA RAZMIŠLJAM. MOGU SAMO da se držim za žičaru i da gledam reku koja je najmanje sto metara ispod mene. Između smrti i mene stoji samo nekoliko najlonskih kanapa koje čvrsto držim u rukama već vlažnim od znoja.

Putovanje kroz druge dimenzije može da bude zastrašujuće, ali nikada do sad mi se nije desilo nešto ovako jezivo.

Panika mi zaglušuje misli i celu situaciju pretvara u nešto nadrealno. Mozak odbija da prihvati da se ovo zaista dešava – uprkos tome što me istina povlači za ruke i isteže mi mišiće. Svaki gram težine prebacila sam u prste i shvatam u kakvoj situaciji se nalazim. Ulična svetla poda mnom deluju toliko udaljeno da liče na zvezde. Ali um mi uzvikuje: *Ovo je noćna mora. Priviđaju ti se stvari. Ovo nije stvarnost...*

Ali medaljon Žar-ptice, okačen oko vrata, još isijava toplotom od putovanja u drugi svet. Ovo čemu prisustvujem – smrtna opasnost u kojoj se nalazim – definitivno je stvarnost.

U tom trenutku shvatam da visim sa lebdećeg broda, onog koji projektuje hologramske reklame po mračnom nebu. Usmeravam pogled na detalj metropole koja je ispod i prepoznajem Katedralu Svetog Pavla, a ispod nje futuristički neboder koji ne postoji u mojoj verziji Londona.

Londonverzum. Ponovo sam u Londonverzumu, u prvoj dimenziji koju sam posetila.

Izgleda da će to biti i dimenzija u kojoj ću umreti.

„Margerit!” Okrećem glavu i vidim tetku Suzan koja viri kroz jedan od prozora letelice. Plavo ofarbana kosa vijori joj oko lica, a pokreću je snažni naleti vetra koji i meni podižu haljinu, ogoljavajući me pred svetom ispod. Ne mogu da kažem da mi je stalo da li mi neko vidi dupe dok sam na ivici smrti. Tetka Suzan je razrogačila oči, a niz obraze joj se slivaju tamni tragovi maskare i suza. Ostali putnici skupili su se oko nje, nabili glave na prozore, izbuljili oči dok gledaju devojkicu koja će umreti.

Dobro, razmišljam, pokušavajući da usporim disanje. Samo treba da se popnem nazad. Nije toliko visoko. Do gore ima nekoliko metara.

Ali nije tako jednostavno. U gornjem delu tela nemam dovoljno snage da bih se sama popela uz kanap, a najbliži metalni podupirač mi je van domašaja. Kako sam uopšte dospela ovde? Margerit ovog univerzuma se sigurno spotakla i izletela kroz prozor, a zatim se uhvatila za kanap da se spase, i zato ja sad visim sto metara nad Londonom...

Panika me ponovo hvata. Izgleda mi kao da se svaki centimetar između reke i mene produžava. Hvata me vrtoglavica. Mišići postaju slabi. Ruka mi se trese, a stisak mi je sve slabiji. Sve sam bliža smrti.

O bože, ne ne ne. Moram da se izborim sa ovim. Ako je ne spasem, obe smo uništene.

Ako nisi u svojoj dimenziji, a druga verzija tebe umre, i ti istog trenutka umireš s njom.

Mogla bih samo da izletim iz ovog univerzuma. Žar-ptica, izum mojih roditelja, daje mi mogućnost da svakog trenutka otputujem u drugu dimenziju. Deluje mi da je sada dobra prilika da posetim neku drugu stvarnost – bilo koju drugu. Ali da bih koristila Žar-pticu moram da unesem komande i da iskočim, a trenutno su mi obe ruke zauzete dok se držim za ovaj kanap koji sprečava da se survam u smrt. Ovo je nešto kao kvaka 22. Letelica je na tolikoj visini da bi mi telo, kad bih pala, putovalo tolikom brzinom da bi udarac o vodu bio fatalan kao da sam pala na beton.

„Margerit!” čujem kako me neko doziva. Začudeno podižem pogled i vidim Pola.

Šta on radi na ovoj letelici? U ovoj dimenziji se nismo ni poznavali!

Nije me briga zašto je ovde. Važno mi je samo da je tu. Moja ljubav prema Polu Markovu je jedna od nekoliko konstanti u multiverzumu. On bi učinio sve, rizikovao bi i sopstveni život, ako bi to bilo potrebno da me spase. Ako neko može da me izvuče iz ovoga, to je on.

U uobičajenim okolnostima bih se sama izvlačila iz opasnih situacija, ali ovo danas? Ovo je loše.

„Pole!” vičem. „Molim te, pomози mi!”

„Spuštam se koliko god brzo mogu”, dovikuje. Vetar vijori i pomera mu tamnu kosu, dok pun sigurnosti staje na metalne ramove projektora; sigurno se i u ovom univerzumu bavi penjanjem po stenama pošto ga visina nimalo ne plaši. „Samo se drži.”

Da, čujem da motor menja zvuk. Propeleri komešaju vazduh i vetar me ponovo šamara. London pada mnom mi je malo bliži, ali još uvek većim delom izgleda kao nejasna mešavina svetlosti i mračnih boja sumraka – najviše se vide tamnoplavi, sivi i crni tonovi. Moj mozak, preplavljen adrenalinom, odbija da razazna oblike ispod; ispod mene bi mogao biti i umetnički rad Džeksona Poloka sa škrabotinama i mrljama boja.

Zamišljam Polokovu sliku sa ogromnom, crvenom mrljom na sredini. Krvavom i crvenom. Od mene neće ništa ostati ako pustim ovu žičaru.

Prsti me previše bole. Ramena. Leđa. Bez obzira na to koliko želim da se držim, neću uspeti još dugo. Kroz nekoliko minuta ću pasti u sopstvenu smrt.

Uprkos svežem vetru koji duva, kaplje znoja cure mi niz lice. Osećam slanoću koja mi kaplje u otvorena usta. Dok pokušavam da se ponovo uhvatim, ljudi u letelici vrište. Jedna crna cipela klizi mi sa stopala i stropoštava se nestajući iz vidokruga.

„Margerit, ne!” Tetka Suzan zvuči kao da vrišti. „Ne moraš to da radiš, dušo. Ne puštaj se! Sredićemo sve, šta god da te muči, kunem se. Samo se drži!”

Želim da zavrištim: *Da li izgleda kao da mi je potrebno još ohrabrenja da se držim?* Ali tada shvatam šta je tetka rekla. *Ne moraš to da radiš.*

Ona misli da je ovo pokušaj samoubistva. Budući da ne mogu da shvatim zašto bi Margerit ovog sveta uopšte i bila u ovoj situaciji, mislim... mislim da je tetka Suzan u pravu.

Ali ne pokušava Margerit ovog sveta da se ubije. To radi druga. Moja zla verzija koja radi za *Triad* čak i u ovom momentu. Napala me je kod kuće i pobegla u ovu dimenziju, i baš u ovom trenutku – dok očajnički gutam knedle i pokušavam da dišem i držim se poslednjim atomom snage – shvatam šta je njen plan.

Ona pokušava da me ubije.

Pokušava da ubije svaku mene, u svakom svetu, svuda.

KADA SAM POSETILA NJENU DIMENZIJU PRE NEKOLIKO DANA, prvi put sam shvatila da postoji mračna verzija mene. Ali tek kada sam pokušala da odem kući, samo nekoliko sati pre nego što sam završila iznad Londona, shvatila sam koliko je opasna – a ona me je pratila.

Kad kažem *pratila*, mislim *zaposela*.

Samo što sam se vratila u svoje telo nakon ludačke jurnjave i spasavanja Pola Markova, koji je...

...kako da ga nazovem? Kroz multiverzume, naše sudbine povezane su na istovremeno tragičan i predivan način. Videli smo svetove u kojima smo jedno drugo odbili, povređivali, mrzeli – a saznanje koliko bi naša ljubav mogla biti jeziva nas je oboje uništilo.

Ali imam većih problema od svog ljubavnog života.

U trenutku kad sam se vratila u svoju dimenziju, otvorila sam oči i videla Tea kako stoji nada mnom. Bio je oronuo i bled – što je dokaz užasne štete koju mu je nanela droga po imenu Noćni lopov, ona koja je omogućila Teu iz druge dimenzije da uzme njegovo telo i da nas mesecima špijunira. Pol je doveo sebe u opasnost pokušavajući da nađe lek i spase život našeg prijatelja. „Bilo je i vreme da stigneš”, rekao je Teo uz sarkastičan osmeh.

„Dobro je, uspeo si. Kako se osećaš?”

„Imao sam i bolje dane.” Njegova lažna vintidž majica sa Bitl-sima visila mu je na premršavom telu. Oko očiju su mu bili tamni

podočnjaci. Njegovo prvo pitanje zvučalo je sasvim prirodno. „Ali hej, nabavila si lek, zar ne? Mislim, podatke za tačnost.” Mislio je na lek koji se koristi posle uzimanja Noćnog lopova.

„Tako je. Uskoro ćeš se osećati bolje.” Pogledala sam oko sebe da vidim gde su mi roditelji koji su morali što pre da saznaju za *Triadove* planove. Živeli smo u uverenju da nas je samo jedna dimenzija špijunirala i pokušavala da manipuliše situacijom, ali sam saznala da je prava pretnja bila treća dimenzija, moćna Kancelarija, čiji su planovi bili mnogo mračniji od pukog špijuniranja. „Gde su mama i tata?”

„Nisu bili tu kad sam stigao. Verovatno su u laboratoriji na fakultetu, pokušavaju da smisle način da se sredi situacija ili da naprave novu Žar-pticu.”

Odsutno sam klimnula. Nema svrhe da ih zovem – moji mama i tata, čuveni naučnici koji su stvorili najčudesniji izum na svetu, jedva da se sete da upale telefon zato što je to previše tehnologije za njih. Ali nisam za njih bila zabrinuta. „Jesi li proverio da li se Pol vratio?”

„Pronašla si ga, a?”

Dok sam se podizala, osetila sam nestabilnost – vrtoglavica i mučnina počele su da me obuzimaju.

To je bio znak. Upozorenje. Trenutak kada je trebalo da se zaštitim.

Umesto toga, pomislila sam da sam se samo prebrzo pomerila. „Uh. Šta je to bilo?”

„Kroz mnogo toga si prošla”, rekao je Teo. U tom trenutku nisam prepoznala pobedonosni sjaj u njegovim očima. „Nije ni čudo što si umorna.”

I dalje sam se osećala čudno. Nelagodno. Ali nisam postavljala šta će se desiti.

„Znači, Pol je trebalo da se vrati baš u istom trenutku kad i ti?” pitao je Teo.

„Tako je rekao. Gde sam ostavila mobilni? Hoću da ga pozovem.”

„Ne brini.” Teo je počeo da kopa po hrpi papira koja se uvek nalazila na duginom stolu; mislila sam da je tražio moj mobilni. „Polako. Naći ćeš ga, Meg.”

Meg.

Samo jedna osoba na svetu me je tako zvala. Teo – ali ne moj Teo.

Samo špijun iz Triadverzuma.

Prestrašeno sam se okrenula prema njemu shvativši da će me napasti, ali već je bilo prekasno. Teo i ja smo se grebali i borili dok me nije prilepio za drveni pod i ubrizgao mi špric napunjen smaragdno-zelenom tečnošću – Noćnim lopovom.

Isprva sam pomislila da je ispaao budala. Noćni lopov pomaže da putnici kroz dimenzije preuzmu tela domaćina, da pozajme njihovu svest i imaju potpunu kontrolu. Ali bila sam kod kuće, u svom telu. Da li je on pokušavao da me otruje? Noćnom lopovu su potrebni meseci da ubije...

...Stresla sam se, a onda više nisam mogla da se pomerim. Ni glavu ni ruke. Moja pluća su disala bez mene, a moj glas je progovarao tuđim rečima. „Bilo je krajnje vreme.”

Teo se osmehivao dok se ustajao da me pusti. „Uvek je zadovoljstvo sresti nekog iz Kancelarije.”

Da sam mogla, vrištala bih. Tri dimenzije u kojima je *Triad* postojao bile su moje; Triadverzum, svet koji liči na moj, samo je otišao nekoliko godina napred u pogledu tehnologije; i Kancelarija, futuristički pakao u kom je vladala beskrupuloznost, a profit je bio Bog.

Tokom avantura u drugim dimenzijama živela sam u mnogim verzijama sebe i shvatila ko bih mogla da budem, samo da se istorija malo drugačije odvijala. Mogla sam da boravim u ruskom dvorcu ili pod morem. Ponekad su moje verzije pravile izbore koje nisam razumela; ponekad su se borile sa depresijom i usamljenošću. Ali nijedna od njih me nije uplašila kao ona iz Kancelarije.

Ona je obavljala prljave poslove za Kancelariju. Ne bi oklevala da me ubije. Dopadalo joj se da nanosi bol, koji je nazivala umetnošću.

A ona mi je sad preuzela telo, ostavljajući me nemoćnom.

Delovalo je da i ona sve drži pod kontrolom pošto ju je Teo pitao: „Dobro, koji nam je prvi zadatak?”

„Da shvatimo šta planiraju.” Osmehnula se. Osetila sam njen osmeh, a saznanje da je uživala u tome da pretvara moje telo u zatvor kostiju i kože – to mi je izazivalo najveći bes. „Moji roditelji ni u jednom univerzumu ne spadaju u tip ljudi koji se predaje, čak i kad je to najbolje uraditi. Ali kada ove verzije budu nadmudrene, sabotirane još koji put... pa, možda ćemo moći da ih prizovemo pameti.”

Teo je klimnuo glavom i pomogao joj da ustane. „A ako ih ne nateramo da rade u našu korist?”

Zlobno se nasmejala. „Onda je vreme da ova dimenzija umre.”

Žar-ptica omogućava da posetite univerzume u kojima već postojite, zato što vaša svest može da uskoči samo u drugu verziju vas samih. Tešila sam se da sam vodila računa o drugim verzijama Margerit, da sam ih izbacila iz svake opasnosti u koju sam ih dovela. Ali onda sam izazvala probleme koje nisam mogla da rešim. Jedna verzija Tea možda nikada neće hodati zbog mene. Jedna Margerit je upala u multidimenzionalnu zaveru, a to nije smelo da se dogodi.

A druga verzija mene – ona u kojoj sam bila skoro mesec dana, u kojoj sam shvatila da sam zaljubljena u Pola Markova i otišla u krevet s njim – sada očekuje bebu, a za to sam ja kriva.

Zbog toga sam se u svoju dimenziju vratila pokunjeno. Postiđeno. Rešeno. Morali su postojati moralniji načini za putovanje kroz svetove, oni koji ne bi dovodili u opasnost ili ugrožavali druge verzije.

Ali nisam imala predstavu koliko je njihov prodor u druge svetove bio dubok i dalekosežan, sve dok druga Margerit nije uskočila u moje telo.

„Pogledaj ovaj haos”, rugala se druga Margerit u mom telu. U sebi sam počela da je nazivam Zla Margerit. Gurnula je gomilu papira sa naškrabanim formulama koji su odleteli na pod, na turski tepih. Dok je kroz moje oči gledala po sobi, prelazila je preko knjiga, biljaka, crnog zida ispisanog jednačinama, duginog stola koji smo Džoz i ja ofarbale dok smo

bile male, ali ona tu nije prepoznala dom. Umesto toga, usne su mi se nakrivile. „Primitivno. Neorganizovano. Mogli bi da žive i u pećini.”

„Da, ali moraćeš još malo da živiš u ovoj pećini, tako da se navikni.” Teo se zavalio u jednu od stolica i naslonio se na ivicu stola. „Koji je plan igre?”

„Pretvaramo se da pripadamo ovde.” Zla Margerit je zgroženo pogledala narukvicu na mojoj ruci, a onda ju je skinula. „Ti si u tome dobar, znam to. Nećemo odmah da ih sabotiramo... Čekamo, pustimo ih da misle da je kriza prošla i onda ih uhvatimo nespremne. Ali postoji jedan problem koji treba da rešimo, Pol Markov.”

Strah je postao jači. Pol je bio upućen u većinu stvari; u Kembridžverzumu sam uspela da mu ispričam najvažnije detalje. Ali to znanje je dovelo njegov život u opasnost.

Moji roditelji nisu mogli da zamisle ovo kada su izumeli Žar-pticu – napravu koja omogućava svesti da putuje kroz brojne stvarnosti, što je ono što laici, koji nisu genijalci u oblasti nauke, nazivaju „paralelnim dimenzijama.” Oni su samo želeli da proučavaju beskonačne načine na koje je istorija mogla da se odigra. Zato što sve što može da se desi, stvarno se i desi. Svaki put kad napravimo neki izbor ili sreća umeša prste, stvarnost se podeli. Ovo ide u beskonačnost i zauvek će ostati tako.

Moju majku, dr Sofiju Kovaljenko, multiverzum je fascinirao na početku karijere kad je počela da se bavi fizikom. Ona nije želela samo da dokaže postojanje alternativnih stvarnosti; želela je lično da ih vidi. Budući da je putovanje u paralelne dimenzije u početku bilo manje nalik na naučni poduhvat, a više na epizodu *Zvezdanih staza*, u akademskim krugovima je naišla na ismevanje. Ali nekolicina ljudi je verovala u nju, uključujući i engleskog istraživača, dr Henrija Kejna, koji je postao njen saučesnik na svaki mogući način (drugim rečima, to mi je tata). Radili su sa brojnim naučnicima i studentima završnih godina, uključujući i dva doktorska kandidata, Pola Markova i Teodora Beka, i nakon mučnih i napornih godina konačno su stvorili uređaj. Žar-ptica možda izgleda kao

stimpank medaljon, ali to je najmoćniji i najčudesniji uređaj još od stvaranja atomske bombe.

Nažalost, kao i u slučaju sa atomskom bombom, ispostavilo se da Žar-ptica ima velikih mana.

Kao što sam rekla, možete da putujete samo u svetove u kojima već postojite. Ako postoji svet u kom ste kao dete umrli ili se vaši roditelji nisu sreli, taj svet nećete moći da vidite. U kojoj god situaciji da se nalazi vaša druga verzija, i vi ćete biti u istoj. I imate sreće što Žar-ptica može da vas podseti na vaš pravi identitet, zato što biste se u suprotnom stopili sa umom domaćina dok ta osoba ponovo preuzima kontrolu nad svojim telom i životom.

Osim ako ste „savršeni putnik” – neko ko ima sposobnost da sećanja drži pod kontrolom, bez obzira na univerzum u kom se nalazi. Postoji samo jedan savršeni putnik u dimenziji. Vajat Konli se postarao da u ovoj dimenziji to budem ja.

„Pusti mene da vodim, Teo”, rekla je Zla Margerit dok se ogledala, žaleći se na svoju neurednu i čupavu kosu. „Već su te jednom otkrili, tako da će prvo posumnjati u tebe. Ali u mene? Niko ne bi pretpostavio da je tako lako osvojiti ‘savršenog putnika’. To samo dokazuje koliko oni ne znaju.”

„Samo napred, preuzmi kontrolu. Ali moram da te upozorim...” Teo je zastao. „Teže je nego što misliš. Da ih odvojiš od svojih verzija. Osećanja mogu da budu, uh, zbunjujuća.”

„Možda tvoja. Ja nemam tih problema.” Zla je počela da plete kiku. Stegnula je jače nego što bih ja uradila, osetila sam da me je zbolelo teme. Ali frizura nije bila toliko drastično drugačija, pa to neće uticati da neko posumnja. „Priznajem, nisam bila sigurna oko Noćnog lopova i da li će raditi i u ovom slučaju. Niko još nije pokušao da uskoči u savršenog putnika.”

„Tebi će verovatno biti potrebno mnogo više nego meni.” Teo je zvučao ludački smireno dok je govorio o šteti koju su nanosili Teovom i mom telu. „Drži ga blizu. Čim osetiš prvi nalet – znaš, iskoristi ga.”

Zla nije bila savršeni putnik u svojoj dimenziji. Bila je to moja starija sestra, Džoz. Kada sam posetila Kancelariju,

videla sam koliko je samo Džozzi obožavala putovanje kroz dimenzije; to je posao koji je bio idealan za moju sestru, koja je bila štreber i ovisnik o adrenalinu.

Ali poseta drugoj dimenziji je opasna čak i za savršenog putnika. Svi mi smo bili u ozbiljnim i rizičnim situacijama tokom putovanja, a Džozzi je umrla.

Nije samo umrla. Bila je *podeljena*.

Deljenje je ono što se dešava kada se svest putnika pokida na dva ili četiri ili hiljadu delića. Srećom, veoma, veoma je teško da se to dogodi slučajno. Ali u proteklih nekoliko dana sam saznala da postoje dva načina da se duša podeli. Jedan je bio ono što se desilo Džozzi: telo njenog domaćina je bilo u ozbiljnoj opasnosti, a ona je pokušala da iskoči u poslednjim sekundama pre smrti – zato što, ako tvoj domaćin umre, a ti si još u njemu, umireš i ti. Džozzi iz Kancelarije je skoro uspela, ali ne sasvim. Kada je izlazila iz tela, podelila se na beskonačne delove koji su odleteli u desetine dimenzija, a svaki deo je toliko mali i efemeran da nije postojala šansa da je ponovo sastave.

Ovo je moje roditelje iz verzije Kancelarije dovelo do potpunog sloma. Sam bog zna šta je to učinilo Zloj Margerit, zato što je postala nešto što nisam mogla ni da pretpostavim.

Ali i ovo zlo, ono je bilo esencijalni deo mene...

„Znaš kuda treba da ideš kada ovde sredimo situaciju, zar ne?” pitao je Teo, dok sam bespomoćno gledala kako Zla završava moju frizuru. „Imaš li proračune?”

Zakolutala je očima. „Nisu mi potrebni proračuni ako su već u Žar-ptici, a jesu.”

„Želim samo da budem siguran”, insistirao je Teo. Triadverzum Teo naučio je da treba da bude obazriv. Počeo je da hvata beleške, radio po nedokučivim zakonima fizike i rekao: „Ako želiš da razgovaraš sa Konlijem, ugrabi trenutak pre nego što se Sofija i Henri vrate. Ništa ih neće oboriti brže od činjenice da si razgovarala sa njim.”

Zla se namrštila. „Kojim Konlijem?”

„Ovim. Ali on se slaže sa svim.”

Vajat Konli: tehnološki genije, poslovni tajkun i najmoćniji štreber Amerike. Videla sam ga na vestima kako nosi farmerke i džemper preko *Iron Man* majice; taj njegov dečački i razbarušeni izgled ličio je i na telefone koje pravi, a oni su pre nekoliko godina preuzeli tržište. Još nema ni trideset, kažu ljudi, a toliko toga je postigao. Kad bi samo znali šta je Konli stvarno uradio, ne bi to izgovarali uz osmeh.

„Pa, gde joj je telefon?” pitala je Zla. Teo ga je izvadio iz zadnjeg džepa u koji ga je, za svaki slučaj, sakrio od mene, zatim je ukucao broj i bacio joj mobilni. Osetila sam udar ekrana i poževela da zaplaćem. Toliko sam imala potrebu da pričam, a nisam mogla da izustim ni reč.

„Tu si”, rekao mi je Konli na uho, a ja sam se nadala da će moja mržnja prema ovom čoveku izazvati makar mučninu u Zloj Margerit. Rado bih povratila, ako bi to značilo da mora i ona. „Drago mi je što si uspela. Treba da krenemo u akciju. Razmišljam da počnemo sa Džozii.”

„Uvek Džozii”, gorko je rekla Zla.

Konli je nastavio kao da je nije čuo. „Dr Kovaljenko i dr Kejnu ispričaj samo toliko o svom univerzumu, ništa više. Reagovaće na činjenicu da im je starija ćerka umrla u ne tako dalekom svetu. Ta vest će ih... potresti. Kada zadobijemo njihovo sažaljenje i sentimentalnost, dalje ćemo se snaći.”

„Ne verujem da će biti tako jednostavno.” Zla je šetala kroz kuću, upoznavala se sa detaljima. „Veruj mi, kada mama i tata reše nešto, oni to i ostvare. A mama i tata ove dimenzije jure nas.”

„Ali oni nemaju pristup našoj tehnologiji i ne znaju plan. Mi smo nekoliko koraka ispred njih, Margerit, i tako će i ostati.”

Nije trebalo toliko da me potrese kada sam čula da je Konli zove mojim imenom. Ali jeste. Više nisam pripadala sebi.

„Zašto tvoja druga verzija još nije krenula? On je savršeni putnik, što znači da on može da uništi dimenzije i da preživi.”

Druga verzija mojih roditelja može da vrati Džozii samo ako unište svaku dimenziju u kojoj obitavaju delići Džozine duše. Ubijaće još hiljadu puta, uništiće trilione života i ljudi neće biti

ni rođeni, samo da se njihova Džozī vrati. Ovo je najokrutnija, najsebičnija stvar koju sam videla – a opet, Zla je u pravu. Mama i tata znaju kako da ostvare i nemoguće.

„Rizično je, razumeš li?” odbrusio je Konli. Očigledno mu se nije dopadala ideja da neka njegova verzija bude u opasnosti. Šteta što nisam mogla da mu kažem da su u Kancelariji i naš univerzum uračunali u plan uništenja, a ako moji roditelji ne progutaju mamac, to će se i desiti. „A i dobro znaš da u većini kritičnih univerzuma nisam nigde u blizini doktora Kovaljenko i Kejna. Dakle, ti si važnija nego ja. I očigledno ćeš ti morati da zatvaraš vrata, ako dođe do toga.”

Zatvaraš vrata? To nije imalo smisla, ali sam to ostavila sa strane pokušavajući da sklopim sve detalje. Sasvim je moguće da Zla nije svesna da sam ostala u njoj, za razliku od većine ljudi koji dobiju dozu Noćnog lopova, pa budu potpuno bez svesti u sopstvenom umu. Inače ne bi govorila tako slobodno i opušteno.

Osim ako... zatvaranje vrata...

Misli su prestale da se nižu kad sam čula kako se moji roditelji parkiraju ispred. „Mamica i tatica će ući. Hajde da završimo s ovim. Ti moraš da zaustaviš Markova. Vratio se i verovatno krenuo ovamo”, rekla je Zla.

„Pobrinuću se za to”, odgovorio je Konli, ali sa takvom opuštenošću da me je prošla jeza. Ne bi oklevao da ubije Pola, a imao je novca da plati ljude koji bi to mogli da obave ovog trenutka. „Pored toga, lik je bio podeljen. Nikad više neće biti isti. To možemo da iskoristimo.”

Nikada neće biti isti? Pol? Upravo sam se vratila iz jur-njave po dimenzijama da bih pokupila četiri dela Polove duše i ponovo ga sastavila. Kada sam to konačno uspela, Pol je bio depresivan, besan, čak i potpuno pesimističan. Već sam osetila tamu kad se drugi Pol uvukao u njega, ali sam rekla sebi da je to bilo užasno, ali kratkotrajno, poput bola koji izaziva slomljena kost.

Da li se Pol zauvek promenio?

„Moram da idem.” Zla je prekinula vezu, taman u trenutku da dođe do ulaznih vrata gde su stajali mama i tata. Ponovo

su ličili na sebe – u ofucanim džemperima, mama sa svojom neurednom pundom, a tata sa pravougaonim naočarima. Pože-lela sam da zavrištim kada im se na licu pojavio osmeh. *Molim vas, ne. To nisam ja. Morate znati da to nisam ja!*

„Dušo, stigla si.” Mama je zagrlila Zlu. Nažalost, zbog debelog džempera mama nije osetila da je oko vrata visio i drugi medaljon Žar-ptice. „Hvala bogu.”

„A Pol?” upitao je tata, plavih očiju razrogačenih od brige. „Pol je dobro, zar ne?”

To je Zlu pomalo zbunilo. Malo je pomerila glavu unazad, kao što to čine ljudi kad su zbunjeni. U Kancelariji, Pol Markov je bio neprijatelj mojih roditelja – hrabri buntovnik koji pokušava da ustane protiv zla *Triad korporacije*. Trebalo bi da zna da nije uvek tako, ali kao da nije bila spremna da vidi dokaz koliko ga moji roditelji vole, a on im je bio skoro kao sin kog nikad nisu imali.

Nažalost, dobro se izvukla. „Vratio se u jednom komadu – mislim, njegova duša – ali nije baš sav svoj.”

Mama i tata su razmenili poglede. „Kako to misliš?” pitao je tata. „Da li je deljenje mnogo uticalo na njega?”

Vidite, to je drugi način na koji duša može da se podeli: neko to može da uradi namerno, ako je taj neko apsolutni skot kao Vajat Konli. To što se desilo Polu nije bila jeziva nesreća – to je bio napad. Konli je rasparčao Polovu dušu na četiri dela i svaki deo je bio talac, pa me je terao da obavljam prljave poslove za njega da bih ponovo sastavila Pola.

„Delovi Polove duše odlutali su na neka mračna mesta”, rekla je Zla drhtavim glasom. „U svetove u kojima smo svedočili njegovoj drugoj strani. Opasnoj strani. Mrzim što ovo moram da kažem, ali mislim da ga je deljenje promenilo. Možda i zauvek. Kao da su užasne stvari koje su druge verzije radile obeležile njegovu dušu.”

„O, ne.” Mama je stavila ruku na usta. „Bili smo svesni da je deljenje opasno, ali – sigurno će proći, nije zauvek napravljena šteta.”

Zla je odmahнула glavom u neverici. „Ne znam. Mama, Pol... on me je malo i uplašio.”

Kako je mogla to da izgovori? Ona je bila ta koja je bila strašna. Pol je samo povređen i izgubljen. Preplavljen očajem. Sudbina je Pola i mene spajala iznova i iznova – ali smo i naučili da ne završimo uvek zajedno, da je postojala i mogućnost da jedno drugo mnogo povredimo. Zajednička sudbina nas je napustila, a Polu je to palo teže, čak teže nego meni. Možda bi Pol izgubio veru i bez štete koju mu je deljenje nanelo – ali sa tom štetom izgledalo je kao da je izgubio svaku nadu.

Zla je pretvarala Polovu agoniju u svoje oružje. Uprkos tome što su ga toliko voleli, moji roditelji bi odmah postali nepoverljivi.

„Hej”, viknuo je Teo iz dnevne sobe. „Kako ste se snašli sa pravljenjem Žar-ptice?”

„Bolje nego što misliš”, počeo je tata, ali onda mu se glas izgubio kada je čuo kako se taksi zaustavio ispred kuće. Isprva nisam mogla da povežem ko bi se vozio taksijem, ali onda su se otvorila vrata i izašao je Pol.

Ovde je, pomislila sam. *Uspeo je!* Pol je stigao pre nego što ga je Konli pronašao.

To nam je davalo šansu, osim ako Zla nije već sve uništila kada je ispričala sve ono.

Otvorila je vrata i istrčala u dvorište da ga pozdravi. To je nešto što bih i ja uradila – samo što bih mu ja skočila u naručje, rekla mu da ga volim i pokušala da ga odvratim i izvučem iz strahovitog očaja koji ga je preuzimao.

„Hej.” Zla se prijatno osmehnula ili je bar pokušala. Nije izgledalo baš kako treba. „Jesi li dobro?”

„Dobro se osećam”, rekao je Pol, stojički kao i uvek. „Nije ni važno kako se ja osećam.” Prošao je pored nje, spreman i odlučan. Ova hladnoća bi me u bilo kojoj drugoj situaciji povredila. Sada mi je dala nadu. Pol je povicio glas i s vrata se obratio mojim roditeljima. „Sofija, Henri, šta vam je Margerit ispričala?”

Zla se uplašila, a ja sam osetila da mi se mišići grče. Nije bila svesna da sam sve ispričala i objasnila Polu. Verovatno je mislila da sam mu samo sastavila dušu i odmah se uputila kući. Moja jedina šansa je bilo njeno nestrpljenje.

Ali ako bi uspela da izvrda situaciju i da uvuče Tea, imali su šansu da potpuno unište Pola. Da ga povrede, čak i da ga ubiju, a da nameste da to izgleda kao samoodbrana. U tom trenutku sam znala da nije postojalo ništa što ne bi uradili. Pratila je Pola, a meni je srce snažno lupalo, zajedno sa njenom odlučnošću da ga sredi.

„Počela je da nam objašnjava, Pole.” Mamin ton bio je smiren. „Uđi. Sedi. Idemo korak po korak. Važi? Kako se osećaš?”

„Neobično.” Pol je odmahnuo glavom. „Kao... kao da moram da biram ko ću da budem. U svakom trenutku.” Moji roditelji su razmenili zabrinute poglede dok je Pol ulazio – a zatim se on zaustavio. Polako je okrenuo glavu i pogledao me.

Da li je pogodio? Kako je mogao? Ali ako je postojao neko ko me je poznavao, zaista poznavao iznutra i spolja, to je bio Pol.

Gledao me je u oči, tražeći nešto što nisam umela da imenujem. Zla mu se osmehnula i krenula da ga zagrlji. „Dobro došao kući”, prošaputala je.

Molim te, razmišljala sam. Nemoj da te zavara. Pogledaj kroz moje oči i uoči razliku. To nam je jedina šansa.

Molim te, Pole. Prepoznaj me.

I jeste. Jeste.

„Margerit...” Polov glas se kidao. „Jesi li...”

„Dobro sam”, prošaputala je. „Nisi me povredio.”

Od pomisli da mi je Pol izazvao bol moji roditelji su postali napeti, a ona je upravo to želela. Ali to je bio i trenutak kada se Zla razotkrila, jer je Pol znao da nije postojao razlog da tako nešto kaže.

Pol je izvukao ruku, a onda me čvrsto zgrabio za zglobove, to je zbolelo. Zla je uzdahnula u šoku. Tata se približio, ispružio ruku, spreman da reaguje. „Pole, šta to radiš?”

„Ne znam kako je ovo moguće.” Pol me je gledao i video me kroz njene oči. „Ali ovo nije naša Margerit.”